

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Židovstvo v službi Pangermanije proti Slovanom.

Če hočemo zadostiti prav trditvi naslova današnjega članka, nam je pogledati nekoliko čez navadne ograjnice domače avstrijske ali celó jednake velikonemške politike. Zato nam ni postajati po raznih avstrijskih pokrajinah, kjer hodi židovstvo vedno in odločilno z Nemci. Da je židovstvo na Primorskem dosledno v protislovanskem taboru, to je samo po sebi umevno in v pogledu na druge velike židovske protislovanske naloge jako neznatna malenkost.

Tudi nam ni poudarjati, da židovstvo v resnici zasekava velike moralne rane ne samo Slovanom, ampak v veliki meri tudi Nemcem. Škode, ki jo napravljajo Židje nemškemu narodu gmotno, družbeno in npravstveno, ni nikakor primerjati z zaslugami, ki jih ima ravno židovstvo pa na druge strani za Pangermanijo. Škoda, ki je Nemcem prouzročujejo Židje, je sicer velikanska, ali nekaj desetletij bo zadoščevalo, da nemški narod popravi vso to škodo, potem ko židovstvo izvrši druge važne naloge za Nemce, in potem ko se bodo poslednji začeli otrešavati drugače v resnici tlaččega jarma židovskega.

Korist, ki jo židovstvo napravlja skupnemu nemštvu, utegne trajati veke in veke, v tem ko bo škoda samo začasna, in če se Nemci pospejejo, jako minljiva. Mi imamo tu pred očmi politično korist, ki jo izvršuje židovstvo za Pangermanijo na škodo slovanstvu.

V tem pogledu pa še tega ni poštovati veliko, da ima Bismarck nekaj židovskih velikih kapitalistov popolnoma v svoji oblasti, vsled česar mu je možno židovski kapital vsak hip zasukniti na druge in torej tudi na poti, ki so slovanski politiki naravnost nasprotne in škodljive ali celo nevarne. Veliko in najvažnejše je to, da se je židovstvo na zunaj po vsej srednji Evropi in še dalje na vzhod bolj ali manj ponemčilo in da kot tako zanaša požidjeni nemški kvas povsod na slovanska tla.

Židje z nemško zunanjo oliko — o pravi omiki pri Židih v obče ni možno govoriti — so se polagoma razširili po vsem Poljskem, zasejali se, kolikor je bilo možno tudi po širni Rusiji, po Če-

škem, Moravskem, Slovaškem in Ogerskem, po Hrvaškem, Srbskem in rinejo zdaj vedno bolj po balkanskih deželah.

Povsod delajo v nemški obliki za svoje in konečno za velikonemške interese. Povsod napravljajo poti za nemške naselbine in za nemško trgovinstvo in takó naposled za narodno nemško politiko.

Povsod na imenovanih slovanskih tleh skuša židovstvo časnike ustvarjati in podpirati v svojem in potem nemškem interesu. Te časnike izdaje ali podpira židovstvo v nemški obliki, in že kot tako deluje to novinarstvo tudi v nemškopoličnem in nemškonarodnem interesu.

To ponemčeno, po slovanskem svetu daleč na vzhod razširjeno in raztreseno židovstvo izpodkopuje najprej na svoj gmotni in socijalni dobiček gospodarska tla raznim slovanskim oddelkom. Po svoji naravi se opleta židovstvo najbolj okolu onih slovanskih narodov, kjer je socijalno in politično življenje že bolj ali manj porušeno in v interesu tujstva okuženo ali izpodkopano. V takih krajih odira stare, od nekdanj gmotno utrjene slovanske rodovine, in ponuja slovanskemu kmetu, kakor dninarju slabo, pokvarjeno, popačeno blago navidezno po ceni, v posledicah pa strašansko drago, in spravlja tako slovanske rodove navzgor, kakor navzdol na beraško palico.

S takim izmuzgavanjem pa spravlja slovanske rodove v grob društvene in politične onemoglosti, in nemška velika politika zna potem že naprej položaj porabiti za svoje bližnje in najdaljnje vseobsežne politične namere ali, če hočemo boljše reči, politične nakane.

Židovstvo podpira na Balkanu interese zapadnih držav, ker vidi, da osamljene, navidezno in slepivo samostojne narodiče je laže odirati, nego pa energične vlade večih in ponosnih ter odločnih držav. Na Balkanu zahteva židovstvo v interesu velikonemške politike samostojno Srbijo, samostojno Bolgarijo že zaradi tega, ker vidi, da bi pod ruskim uplivom ne moglo prebivalstva tako izsesavati, kakor se zdaj godi v resnici. (Konec prih.)

O razmerah v Bolgariji

piše dopisnik „Russkega Kurjera“ v Ruščuku naslednje:

Prodvčeraaj odpotoval je v Sofijo „znameniti“ prefekt našega mesta gospod Mantov. Vsi so govorili, da odhaja tjakaj v nujnej službenej zadevi. Iz zanesljivega vira sem pa izvedel, da je sedaj odpotoval, da se več ne povrne. Odpoklicali so ga na zahtevanje nemškega konzula v Sofiji. Uzrok temu je sledeči:

Mantov bil je vedno znan kot slepar in malopridnež. Rojen je v nekem besarabskem bolgarskem selu. Njegov oče pol Rumun, pol cigan odlikoval se je s krajo konj in bivolov, zategadel nazivali so ga „mantaži“, odtod ime Mantov. Mantova oče preselil se je v Beligrad.

Sin je postal popolnem podoben očetu. Že mlad se je odlikoval s krajo in družimi sleparijami. Ljudje, ki ga poznajo še od tedaj, so mi pravili, da ga v Belemgradu neso pustili v nobeno pošteno hišo. V šoli se je kmalu odlikoval z jako grdimi malopridnostmi. V Rumuniji, katerej je tedaj pripadala Besarabija, znal si je Mantov pridobiti mesto v človeške družbi, namesto da bi prišel na vešala. Imenovali so ga policijskim tajnikom, potem pomočnikom policijskega pristava, nazadnje pa občinskim načelnikom v Hačaptulu. Kmalu se je Mantov odlikoval z raznimi zlorabami in je bil jako podkupljiv. Izročili so ga sodišču zaradi 43 prestopkov. Iz Rumunije je ubežal v Beligrad, odkoder se je po rusko-turške vojni odpravil v Bolgarijo, kjer se je pridružil radikalnej stranki, ki se je baš tedaj začela, in začel odvetništvo. Ko je pa Batenberžanu po 6. septembru 1885. l. bilo treba ljudij, kakeršen je Mantov, dali so mu mesto prefekta v Varni in lani po 9. avgustu premestili so ga v Ruščuk.

Vsem svetu so že znana junaška dela Mantova 9. februarja t. l., ko je prouzročil in vodil boj v Ruščuku; vsem je znano, da je Mantov bil napaden v Bukureštu. Pa vest tega malopridneža je bila tako neobčutljiva, da ga ni pretreslo ni to ni ono. Namesto, da bi se skesal, je pa sklenil maščevati se nad vsemi svojimi političnimi in osebnimi nasprotniki.

Naravno je, da se pri nas, ker nemamo zakonite oblasti in ruskih konzulov, preganjani in razžaljeni obračajo do evropskih konzulov v Ruščuku, zlasti do francoskega, belgijskega in tudi nemškega. Sprva je tožeče še huje preganjal Mantov, na-

LISTEK.

Soperniká.

(Obraz s Slovaškega. — Češki spisala Gabrijela Preissová.)
(Dalje.)

Deset dnij potem hitela je Kristina Verencova za rana mimo vrtov in hiš na polje. Pastir ni utegnil, zato je morala ona po košek zgodnjega krompirja, katerega je hotela mamica danes za kosilo skuhati. Kristina imela je navado, da je povešala glavo in tudi tu v božji prirodi, kjer je vender nihče ni mogel povpraševati po bratu, ni se ozrla na okrog. Šla je polagoma okrog občinskega gozdiča in ni opazila, da danes poleg njega kosé Loucki deteljo. Zato pa je Jenúfa, ki je pomagala hlapcu nakladati, že od daleč izpoznala Kristino in pustila delo. „Gotovo gre na njivo krompirja nakopat“, mislila si je, „nasproti jej grem — saj se me doma itak izogiblje . . .“

Bliskovito pretekla je široma gozdič in ko je hila na drugi strani, na stezi, stopala je že Kristina proti njej. Jenúfi začelo je srce močno bítí,

bilo jej je kakor da bi jo v obrazu in po rokah mraz pretresal; vedela ni zdaj, kaj hoče, kako naj nagovori prijateljico.

Že, že sta se imeli srečati . . . Jenúfa povsila je oči na roko, kjer jo je baš uščipnil komar, in dasi je ta ni bolelo, motrila je malenkostni mehurček jako pozorno, gladeč ga s palcem druge roke — kakor kaka razpestovana gospodičina.

„Dober dan, Kristina!“ pozdravila je tiho in plaho pogledavši navzgor.

„Dober dan!“ odgovorila je Kristina in gledajoč v stran brskala z motiko po zemlji; postati ni hotela pri prijateljici.

Šli sta druga mimo druge. Jenúfa ni takoj mogla se osmeliti, a vender se je omožatila, obstala in slabo zaklicala: „Kristina!“

Kristina se je obrnila, a šla jej ni ni za korak nasproti.

Jenúfa šla je proti njej in zardela kakor divji mak.

Plaho z očmi po zemlji biodeč vprašala je tiho: „Kaj dela — Libor?“

„To si lahko misliš!“ čul se je kratki, žalostni odgovor.

Jenúfa povzdignila je oči, a dlje se ni mogla več premagovati. Zaihtela je in zajokala . . .

Prihajajo trenotki v življenji, da se prosti človek nenadoma očuti pred odprto dušo drugega; sluti, kaj se godi v njej, a zapira v zmetenosti oči, da bi vsega ne videl.

Tako se je godilo Kristini. Slutila je, kako je z Jenúfo, prijetno jo je osupnilo, a rekla ni ni jedne besede, da bi ji pomogla — oledhala. Čez dolgo časa izpregovorila je z vsakdanjim naglasom, dasi ni hotela utisa prikrievati:

„Vedno hodim tako kakor brez glave, jedva, da sem te slišala, ko si me poklicala . . . Nakopat grem na njivo nekoliko zgodnjega, rudečega krompirja. Pastir je rekel, da je že dezorel.“

„Jaz grem s taboj!“ odgovorila je Jenúfa otrajajoč si s predpasnikom oči.

„Le pojdi. Kje pa si hodila?“

„Le tako . . . A čemu bi lagala —“ rekla je najedenkrat odločno in povzdignila glavo; „hitela sem ti nasproti, da bi nekaj izvedela . . .“

„Vidiš, jaz v istini nisem slutila, da ti ga je kaj marí,“ rekla je prosto Kristina vse, kar je mislila. „Mislila sem, da ljubiš Tonka . . .“

ziviljajoč je „izdajalce, ki zahtevajo, da bi se tuji utikali v bolgarske in nezavisne zadeve“ Vedno huje je sovražil pritožujoče se; začel je sovražiti tudi konzule, kateri so iz samega človekoljubja ovirali njegova zverstva in se potegovali za preganjane.

Mantov je sedaj začel preganjati podložnike onih držav, katerih konzuli so se potegovali za bolgarske „izdajice“. Posebno je preganjal francoske podložnike in one, ki so pod francoskim varstvom. V ostalem pa moram om-niti, da naši rablji posebno sovražijo francoske konzule, odkar se je zvedelo, da se je Francija približala Rusiji. Znameniti častnikar in dopisnik v „Times“ Caharija Stojanov napisal je nekaj člankov proti francoski republiki, v katerih trdi, da so Francozi še premalo trpeli, da jim bode trebalo še lekcije, ker se uklanjajo ruske knuti, da so Francozi podli narod, da ž njim je treba tako postopati, kakor bi njihovi prijatelji Rusi. Ta pristni razbojnik trdi, da imajo Rusi navado pretepati, biti z bičem, izganjati iz dežele itd. Posebno je zameril Francozom, da so se simpatično spominjali Katkova.

Dal se je tako navod, vsem bolgarskim upraviteljem. Sistematično začeli so preganjati Francoze. Francoza Bonifé, ki se je napravil iz Vzhodne Rumelije v Carigrad, so zadržali na meji, izbili ga skoro do smrti in odpeljali ga nazaj v Plovdiv, da plača svoje dolgove, če tudi ima poroke in nepremakljivo imetje. Drugega Francoza, postajnega načelnika v Vzhodni Rumeliji so pa z odgonom iztirali, češ, da se je neprilčno obnašal. Tukaj so vsled Mantova inicijative obsodili več Francozov, če tudi tujcev ne smejo soditi domača sodišča. Jednega Francoza so po noči prijeli, češ, da se hitro izvrši neka sodna razsodba, drugemu je ukazal Mantov na pol razrušiti hišo, ker nekda ni bila sezidana popolnem po stavbenih propisih. Začeli so tako preganjati Francoze, kakor bi bili oni uzrok Mantova neuspelom.

Centralna uprava rabljev v Sofiji se ni dosti zmenila za objave in proteste francoskih konzulov. Le na videz začeli so neke preiskave, a vselej našli, da ima prefekt prav. Vsled tega je dobil generalni konzul v Sofiji dovoljenje, da sme oditi za nedoločen čas na dopust, pa tudi tukajšnji francoski konzul dobil je dovoljenje, da sme odpotovati.

Mantov pa še ni bil zadovoljen z borbo s francosko republiko. Misli je, da bode, kakor centralna vlada v Sofiji, smel se ustavljal vseh Evropi in začel je sovražno napadati tukajšnjega nemškega konzula, ker varuje svoje podložnike proti krivicam tukajšnjih oblastev.

Nemškega konzula pl. Löpperja položaj postal je neznosen. Nemška vlada obrnila se je do Turčije, da zahteva zadoščenje. Minister unanjih del Sajd paša poklical je k sebi dr. Vulkovića in ga prosil, da bi vsaj ne razdražili Nemčije. Centralna bolgarska vlada je na to sklenila dati Nemčiji zadoščenje. Mantova žrtvali so za nekaj časa. Odpoklicali so ga, in zatrjujejo mi, da ga bodo za zmiraj zamenili s kom drugim.

Če je to res, si bode Ruščuk malo oddahnil, ko ne bode več satrapa, ki je mislil, da je Bolgarija lastnina rabeljske drubali.

Položaj v deželi je še vedno tak, kakor je bil za obsednega stanja. Svež dokaz je postopanje s Karavelovom v Sofiji. V Sistovu so zaprli svečenika Filja, ker v cerkvi ni molil za vladajočega kneza Ferdinanda. Tu so zaprli nekaj častnikov, ker so govorili, da jim ne ugaja Koburžan. Mej zaprtimi je poročnik Boldrijev, ki se je nedavno vrnil iz Peterburga, kjer je dovršil svoje študije na vojaško-pravoslavne akademiji. V Srednji Gori in v Tyzluku (na jugozapadu od Šumle) bili so mali politični ustanki. V Siliistriji rablja Fenavskij in Kodžibašov preganjata vsacega, kdor se predrzne kaj ziniti o Rusiji in o opoziciji. V Vidinu znani alter ego Mantova, prefekt Ivanov vedno zasleduje sumne, zapira jih, čez kaka dva dni pa zopet izpušča. V selo Kraleca, blizu Rilskega samostana, poslal je Panica svoje rablje, da so ubili pet kmetov, ker so bili v tem seju po noči oropali nekega Paničevega pristaša. Nikdo ne misli zaradi tega zasledovati Panice in njegovih pomagačev — razbojnikov. Vojni minister Mutkurov si ne upa izročiti sodišču zlodjcev — Paprikova, bivšega tovariša vojnega ministra, in Dimitrijeva, načelnika gospodarskega oddelka. Pri jednom so našli 21.500, pri drugem 10.000 frankov, ki sta si jih nepoštenim potom prisvojila.

Kakor vidite, mi živimo v anarhističnej deželi, kjer odirajo in kradejo vsi, ki imajo oblast v rokah. In na čelu te anarhije je izvoljenec Evrope. Ko bi Evropa le res hotela, bi kmalu anarhije in Koburga ne bilo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. oktobra.

Češki listi sodijo, da se pripravlja prememba vladne politične sisteme. Sedaj ne gre samo za srednje šole, ampak vlada hoče sploh spremeniti svojo politiko in se bolj približati centralistom. Gauč je potoval v Galicijo, da bi pridobil Poljake za svoje načrte ter bi tako osamil Čehe. Nemci obetajo Galiciji podobno samostojnost, kakor jo ima Hrvaška, če bode le pustili druge dežele svobodno poumečevati. Težišče notranje politike je sedaj v Galiciji. Če se je Gauču posrečil njegov namen, nastopili bodo za avstrijske Slovence kaj kritični časi. Poljaki nekoliko omahujejo, kar svedoči naudušenje za Gauča v Galiciji. Občinski odbor v Bohniji imenoval ga je častnim meščanom.

Pri zadnjih volitvah za ogerski državni zbor je v Szegledu zmagal Komjathy, propal pa protisemit Verhovay. Prvi je zmagal le zaradi podmičenja nekaterih volilcev od strani židov, in ker so židovski upniki pretili dolžnikom, da bodo takoj izterjavali dolgove, če bode voljen protisemit. Poleg tega je pa za Komjathy-ja delala tudi vlada, kajti Tisza se jako boji zameriti se židom. Večina Czegledcev je bila nevoljna zaradi izida volitve in minuli teden odšla je iz Czegleda velika deputacija, 800 članov, v Pešto h Komjathy-ju, da naj odloži mandat, toda on neče ustreči želji večine prebivalstva, kajti ne upa več zmagati. Izročili so pa Czegledci protest proti njegovi izvolitvi zbornici poslancev in priložili potrebnih 1000 gl. kavicje. Vse ugovarjanje pa ne bode pomagalo, ker imajo židi v zbornici prevelik upliv. Vsekakor je pa pomenljivo, da je v Czegledu protisemitizem tako silen, da je mogel poslati tako mnogobrojno deputacijo v Budimpešto. Ker je število protisemitov tuaj po družih krajih precejšno, je gotovo, da so faktor, s katerim bode še kedaj vlada morala računati.

Vnanje države.

Bolgarska vlada je nekda sklenila oborožiti kmete, da bodo pomagali žandarjem zasledovati roparje. Roparji navadno prihajajo iz Turčije, kamor se tudi umaknejo, če jih zasledujejo. Turki pa še podpirajo roparje. Po letu mnogi ropajo po balkanskih gorah, po zimi pa bivajo v turških mestih in se bavijo s kakim drugim poslom. Pred tremi leti v Belem Balkanu ubit roparski načelnik Pihlivan je po letu ropal po balkanskih gorah, po zimi je pa imel kavarno v Carigradu.

Caharija Stojanov je sprožil zopet vprašanje o balkanskej zvezi. Pisal je o tej stvari pismo grškemu poslancu Bolgarisu, ki je član balkanskega kluba v Atenah. V pismu bolgarski častnikar dokazuje, da balkanske države si ne bodo mogle ohraniti samostojnosti, če mej soboj ne sklenejo zveze. V Bolgariji še sedaj ni nobenega kluba, ki bi delal za to idejo, toda politiki so pa naudušeni za njo. Rusija bode nasprotna takej zvezi, nasproti jej bode pa Avstrija naklonjena. Stojanovo pismo natisnil je nek grški list. Bolgaris je pa na to pismo jako laskavo odgovoril. — Če tudi ideja o balkanski zvezi sama na sebi ni slaba, vendar mi ne verjamemo, da bi se kedaj uresničila. Srbi, Bolgari, Grki in Rumuni se preveč sovražijo mej soboj, da bi bilo misliti na kako sporazumljenje. Dogodki poslednjih let so nam dovolj jasno dokazali, kako se posamične balkanske narodnosti sovražijo mej soboj. Ruski upliv je pa na Balkanu še vedno dosti silen, da se nič posebnega ne bode dalo dognati proti volji Rusije.

Francoska vlada je dovolila svojemu konzulu v Plovdivu, Boyssetu, dopust na nedoločen čas. Tako so sedaj odšli iz Bolgarije že trije francoski zastopniki.

Turški roparji napali so srbsko selo Kraljevo. Jedno hišo so oropali, moža in ženo ubili, hčer pa hudo ranili. Roparje so baje razgnali turški žandarji, ki so zaslišavši streljanje, prihiteli čez mejo na pomoč. Razmere ob meji so res neznosne. Ropanja se vedno ponavljajo in vse pritožbe srbske vlade v Carigradu nič ne pomagajo.

Razni nemški listi se obširno bavijo s tem, da je nadvojvoda Albreht v Sinaiji pohodil rumunjskega kralja. Iz tega sklepajo, da bode Rumunija pomagala Avstriji. Ko bi se zaradi balkanskih zadev vnel boj mej Rusijo in Avstrijo. Nam se ta trditev zli vsekako nekoliko preoptimistična, zlasti če pomislimo, da se še dosedaj ni mogla dognati trgovska pogodba mej Avstrijo in Rumunijo. Ko bi bili odnošaji mej njima tako prijateljski, bi se tudi sporazumeli o tej v narodnogospodarskem oziru kaj važni zadevi.

Afganski emir je baje nevarno bolan in je le malo upanja, da bi ozdravel. — V deželi pa sedaj ni miru. 17. m. m. bil je pri Mukuru boj, v katerem je bil ubit emirov polkovnik Mabirika. Kdo je zmagal, se ne poroča. Najbrž izid boja za vladne čete ni posebno ugoden, ker sicer bi gotovo poročali kaj o izidu.

Dopisi.

Iz Pulja 30. septembra. (Z mé s.) Da nismo poprej vedeli, kaj so pretiravanja, no sedaj po pohodu angleškega brodovja lahko vemo, kaj so.

Kdor je čital tiste dolge telegrame po nemških listih, ki so segali od zgoraj do doli skozi celo kolono, in je videl resnico s lastnimi očmi, ta se je moral glasno smijati, če prav ne bi hotel. Mi imamo sicer od nekdanj že velikansk respekt pred tisto staroslavno „deutsche Gründlichkeit“, a letos so nas dopisniki nemških listov poučili, da še ne vemo prav, kaj da zmorej. In res priznamo radi, da nismo imeli pravega pojma o plodovitosti bujne,

„Ah ne, nikdar mi to ni prišlo na um,“ trdila je Jenůfa.

„Ali pa si že govorila o čem takem z bratom?“

Jenůfa odkimala je globoko vzdihnivši z glavo.

„Tako čuden človek je — on . . .“

„In vendar ima dobro srce!“ segla jej je Kristina v besedo hoteč najedenkrat vso negotovost odplašiti. „Ne privošila bi ti, da bi videla, kako obupno se je vedel zjutraj po onem boji, predno je šel v mesto izročit se sodniji. Jaz sem bila sama ž njim po konci, roditelja še ničesar slutila nista. Priznal mi je jokaje, da je to zakrivila njegova nesrečna ljubezen do tebe . . .“

„Jenůfa je obstala zarudela in vsa razžarjena. „Vidiš torej,“ govorila je tiho kakor sama s saboj; „ali ni mogel tega vsaj jedenkrat izpoznati dati? . . .“

Saj je dosti povešal glavo radi tebe, to jaz najbolj vem . . .“

„In vendar mi nisi ničesar povedala . . .“

„Čemu vam tretjega človeka? On me ni naprosil, o tebi pa sem zopet mislila, da ljubiš Tonka . . .“

„Škoda!“ žalovala je Jenůfa. „Vedno je ravnal z manoj kakor z ostalimi dekleti, da še huje . . .“

Razven tega je Lojzika Dochova tolikrat rekla: Ta je bil že pri vojaki, le cigani in šalil se bo z dekleti; nikdar ne bo odkritosrčen . . . Vedno sem žalovala za njim, veruj mi . . .“

„Oba sta kakor nedorasla otroka“, zmajala je Kristina z glavo. „Midva z Václavom sva se pa takoj pogovorila. On ni iskal drugih, jaz tudi ne. Lani o Duhovem, ko so siromaka vzeli v vojake, vodila sva se prvič za roko, a v istem trenutku me je tudi že prosil za zaročensko ljubezen in zvestobo. Ko je prišel potem k nam poprosit roditeljev, da bi smel javno k nam zahajati, smejali so se naši: kako pa sta se našla? Václav odgovori na to: „Ne štejte mi v zlo, a ravno tako, kakor vi tu s tetko Verencovko.“ Najprej moraš še v vojake, opomnil je še otec. „Saj je Libor tudi tam in vendar bo predno se povrne, mislil na ženitev!“ odvrnil je zopet Václav. Vsi smo se morali smejati, kako se je znal braniti . . .“

Mej priprostim Kristininim pripovedovanjem posušile so se Jenůfi oči.

„Nikdar te nisem mogla razumeti,“ povzela je besedo, „da nečeš, odkar je Václav v vojaki, k nobeni godbi. Zdaj pač dobro vem, da te tam nič

ne more veseliti; mene bi tudi vsaka veselica, kjer ni Liborja, le zaman mučila . . .“

„Gotovo, tako je prisojen človek človeku!“ vzdihnila je razumno Kristina.

„Kako je Liborju?“ ponovila je zdaj resno in smelo Jenůfa svoje vprašanje.

„Saj veš — zlo!“ odgovorila je Kristina. „Mrziga to in sram ga je . . .“

„Kedaj se vrne?“

„Predvčerajšnjim je bila sodba — torej mora še tam biti dvanajst dni. Gospodje so ga bili obsodili na štirinajst dni, a advokat povedal je otcu, da bi si bil Libor jeden teden zapora lahko prihranil, če bi bil mesto ravnim potom do urada najpreje k njemu prišel. Gospod sodnik pa je otcu zopet rekel, ako bi se ne bil pokesal, bi moral sedeti šest tednov, ker je sam boj zakrivil. Začetkoma je otec upal, da bo advokat mogel izpremeniti to na denarno kazen, pa ni šlo. No, zdaj si niti mati nič iz tega ne stori; zadnjič je rekla: „Kaka sramota — sramota je krasti! Le da bi Tonek ozdravel. Otec pa je pristavil; „Ali naj vsak kmet takoj izgubi čast radi tega, ker se zna za mladih let postaviti?“ . . .“ (Dalje prih.)

superiorne nemške domišljije. O mi inferijorni črviči!

A šalo na stran! Naravnost brezvesten je način, kakor opravljajo nemški časnikarji svoj posel. Potem se pa ne smemo čuditi, da je nemški Mihel o avstrijskih razmerah tako grozovito slabo poučen, osobito pa o naših južnih deželah. Pohod Angležev je sicer dogodba minimalne važnosti in italijanski listi se zastoj napenjajo, da bi jej siloma pritiskali pečat epohalne imenitosti, a kakor se gospôda nemški žurnalisti vedejo v malem, tako tudi v velikem. Švindel spredej, švindel zadej, švindel na vseh straneh — to je pravilo onim, ki delajo nemško „javno mnenje.“

„Triester Zeitung“ — ta je mej vsemi najbolj „gründlich“ — povedala je takoj prvi dan, da je princa Edinburškega pozdravil v imenu avstrijske mornarice podadmiral Pokorny. Kaj to nje briga, da je Pokorny šel v pokoj že meseca februarja leta 1886, in sicer vsled Najvišjega odloka z dne 28. februarja, in da biva na Dunaji.

„Das Municipium-Gebäude ist auf das prachtvollste dekorirt“ — in na mestnej hiši je visela mala zastavica, ki jo lahko vidite vsako nedeljo. „Die Beleuchtung der Stadt ist prachtvoll ausgefallen“ — in razsvetljave mesta niti bilo ni. V nekem listu čital sem dopis, ki je bombastično popisaval čaroviti efekt razsvetljave arene; a ta razsvetljava bila jo še-le isti večer, torej jo je domišljijepolni šmok popisal najmanjše za 24 ur naprej.

Pisalo se je tudi o entuzijazmu prebivalstva. Verjemite nam, da je bila vsaka beseda laž. Ljudje so se le toliko brigali za sinove Albijona, kolikor jih je v to prisilila, čisto navadna človeška radovednost. O kakem naudušenju ni bilo niti sledu.

Ko si je princ Edinburški ogledal razsvetljavo arene, ni bilo navzočnih nad 50 ljudi. Pri mornarskeje kazini se je zadnji večer res nabrala ogromna množica, a ti neso prišli gledat Angležev, ampak zares čarobno razsvetljavo kazanskega vrta.

Sicer pa Angleži tudi sedaj neso mogli zatajiti svoje kramarske narave, pokazali so se prave — „umazance“; še celó „Triester Ztg.“ ni si mogla kaj, da ne bi tega konstatirala.

„Aller guten Dinge sind drei“ — mislijo si naši lahoni. Če že živorarita v mestu dva lista, ki ne moreta ni živeti in ne umreti, zakaj ne bi živitaril poleg njiju še tretji list? Tako menda ugibajo naša gospôda in izdajali bodo s 1. oktobrom nov list — „Il Giovane Pensiero“ — mlada misel. Le ne vemo, se-li bodo porajale mlade misli v starih buticah, ali pa v mladih glavah stare budalosti. „Mladih mislij“ bilo bi pa res sila — treba našim različnim urednikom — tu če biti vse redaktér! — kajti kakor sta urejena stara dva lista, to je že škandal, persiflaža na pošteno časnikarstvo. To so babje kvante, ne pa pisava zrelih môž!

Samomori v naši mornarici vrste se drug za drugim. Pred par dnevi vrgel se je štabni nadprofos St—ky iz 3. nadstropja mornarske vojašnice in obležal takoj mrtev. In kadar koli si tega človeka videl, bila ga je sama zadovoljnost. Že tako pride, no!

O svojem času smo Vam poročali o umoru na tukajšnjem kolodvoru in da je sodišče takratnega restavraterja krivega spoznalo in ga obsodilo na 7 let ječe. Mož ni bil zadovoljen, apeloval je. Sedaj pa menimo, da bo zadovoljen, kajti apelacijsko sodišče prisodilo mu je mesto sedem petnajst let. Ta si je pa res priboljšal! C—t—č.

Iz Dornberga 1. oktobra. [Izv. dop.] Ljuba jesen je tu, in ž njo prijetna trgatev. Bog nas je letos obvaroval toče, peronospore in drugih nezdod, — samo suša je nekaj pritisknila in nam pridelek skrčila. Vender, hvalo Bogu, imamo precej dobro vinsko letino, ki se posebno ponaša z dobroto vina. Spominjati se skoro ne vem, da bi bili imeli tako sladko in dobro vince kakor letos. Ako se je lani dajalo za hl 20 for., vredno je letos po dobroti 30 for. Proč tedaj s petijotom, proč z vragom židovskim, proč s sleparijo, — dobri Bog nam je dal zdravo kapljico in te si poslužujmo! Dragi Kranjci, stari znanci, popustite spačena ogerska vina, ter pridite zopet v našo dolino, kjer dobite predobro kapljico okolu 15 for. hl. Vinogradnik.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je prostovoljni požarni brambi v Središči 50 gld.

— (Presvetlega cesarja imendan) praznoval se je slovesno. Včeraj zvečer priredila je

vojaška godba domačega pešpolka šte. 17 mirozov po mestu. Danes bila so opravila po raznih cerkvah, katerih se je udeleževala vsa šolska mladina, vojaštvo pa je imelo ob 9. uri mašo v nunski cerkvi. Ob 10. uri dopoldne pa je bila v stolni cerkvi slovesna maša, pri kateri so bili prisotni stolni kapitelj, deželni predsednik baron Winkler in mnogo uradnikov deželne vlade, potem dostojanstveniki in uradniki raznih oblastev in uradov, trgovinske zbornice, mestni odborniki, ravnatelj in učitelji srednjih in ljudskih šol.

— (Trideset let) bilo je preteklo soboto, odkar gospod prof. Marn na gimnaziji Ljubljanski poučuje. Tem povodom čestitali so mu prav srčno ravnatelj Šuman in profesorji, katerim čestitkam se pridružimo tudi mi.

— (Čitalnica Ljubljanska) praznovala bode dne 23. t. m. svojo petindvajsetletnico ter bode v ta namen v lepo obnovljeni in razširjeni dvorani priredila „besedo“ in ples.

— (Vabilo k občnim zborom „Narodne šole“, „Društva v pomoč učiteljem, njihovim vdovam in sirotam na Kranjskem“ in „Slovenskega učiteljskega društva“,) ki bodo v 5. in 6. dan t. m. v Ljubljani v mestni dvorani, in sicer po tem-le vzporedi: v sredo ob 6. uri zvečer zboruje „Narodna šola“ (društvo v podporo slovenskemu ljudskemu šolstvu) s sledečim redom: 1. Ogovor predsednikov; 2. poročilo o odborovem delovanju v XV. društvenem letu; 3. društveni račun in volitev pregledovalcev letnih računov; 4. volitev 9. odbornikov; (Funkcionarje voli odbor sam.) o. navsveti. (Odborniki za l. 1886/87. so bili: Stegnar Feliks, načelnik; Žumer Andrej, namestnik; Močnik Matej, blagajnik; Govekar Fran, tajnik; Funtek Anton, Podkrajšek Henrik, Praprotnik Andrej, Praprotnik Fran, Tomšič Ivan.) V četrtek ob 8. uri zjutraj bod. pri sv. Jakobu sv. maša. — Ob 9. pa zboruje v mestni dvorani najprej „vdovsko društvo“, potem pa „Slovensko učiteljsko društvo“ po tem-le redu: 1. ogovor predsednikov; 2. tajnikovo in blagajnikovo poročilo; 3. volitev treh pregledovalcev društvenih računov; 4. „o potrebi stalne razstave učil za slovenske šole;“ 5. posamezni navsveti, kateri pa naj se vsaj en dan pred zborom naznanijo predsedništvu; 6. volitev 9. udov v odbor, izmed katerih jih mora vsaj 5 v Ljubljani ali v okolici stanovati. (Dosedanji odborniki so: Praprotnik Andrej, predsednik; Predika Jakob, namestnik; Govekar Fran, tajnik; Tomšič Ivan, blagajnik; Žumer Andrej, Borštnik Janez, Stegnar Feliks.) (Funkcionarje voli odbor sam.) Vkupno kosilo bode pri Virantu na Šent-Jakobskem trgu.

— (Vodovod Ljubljanski) bliža se svojemu uresničenju. Načrta za vodovod s polja Ljubljanskega in iz Podvodja bode inženér Smerekar dogotovil še tekom novembra, začetkom prihodnjega leta razpisali se bodo natečajni in delo samo se bode spomladi že pričelo ter dovršilo, če ne koncem bodočega leta, pa gotovo spomladi l. 1889. Voda bode se napeljala s polja Ljubljanskega. Vodnjaki, ki so se izvrtali pri Klečah in bližje Save, pokazali so, da je sestava zemlje najugodnejša, voda pa uprav izborna, kakor so dognale preiskave treh strokovnjakov kemikov. Ker se bode napeljala voda iz Kleč, ne bode nikakih stroškov za razsvojitev (eksprijacij), kajti cevi se bodo položile pod potom, ki drži iz Kleč do „Pekovskega križa“, od tod naprej pa po Dunajski cesti. Glavni vodnjak (reservoir) bode na višini nad Tivolskim gradom, kjer je nekdanja za francoske vojne bila utrdba, pozneje pa „tičnica“. Voda bode torej imela dovolj strmca, da bodo preskrbljena najvišja poslopja v mestu. Vode je na Ljubljanskem polju v izobilju, kajti pod 20 metrov debelo plastjo konglomerata bila je letos pri izrednej suši blizu 20 metrov na debelo. Kakor vse kaže, dobili bomo ob razmerno malih troških izvrstno vodo, kakeršne nema skoro nobeno mesto.

— (Učiteljski Tovariš. List za šolo in dom) prinaša v svojej 19. šte. sledečo vsebino Pouk v ženskih ročnih delih. Konferenčna razprava: pri okrajni učiteljski skupščini v Ribnici v 27. dan julia t. l. Poročala Ivana Bregar, učiteljica v Dobropolji. — Zgodovina pedagogije. (Konec.) Dodatek. Iz zgodovine slovenskega šolstva. — Knjiga Slovenska v XIX. veku. — Dopisi. — Premene pri učiteljstvu. — Razpis učiteljskih služeb. — Vabilo k občnim zborom „Narodne šole“, društva v

pomoč učiteljem, njihovim udovam in sirotam na Kranjskem“ in „Slovenskega učiteljskega društva“.

— („Poštne knjižice.“) „Postbüchel“, katere so do sedaj pismonosci ob novem letu delili tudi narodnemu občinstvu le v nemškem jeziku, izdalo in založilo bode letos uredništvo „Rogača“ slovenske ter jih prodajalo po 3 gld. 100 komadov. Ker je cena knjižici tako nizka, da si jo lahko vsak pismonosec naroči, opozarjamo narodno občinstvo, naj ne vsprejema nemških, pismonosce pa, da si o pravem času naroče slovenske poštne knjižice, ker se jih bode tiskalo le naročeno število z utiskanim imenom pismonosca.

— (Častniki tukajšnjega vojaštva) napravili so si v prejšnji Tavčarjevi restavraciji (hotel Evropa) svojo lastno gostilno (menažo), katera se je te dni otvorila.

— (Na razstavi v Trbovljah) dobili so za razne pridelke mej drugim: Bronasto državno svetinjo Fran Polak v Trbovljah. Bronasto družbeno svetinjo: Fran Kalan v Trbovljah, Alojzij Riter v Hrastniku, Andrej Schmidt v Jurkloštru, Alojzij in Marija Logar v Hrastniku. Diplomsko častnega priznanja: Simon Kukec v Žalci, Josip Urbas v Praprotnem, Ignacij Klesin, Janez Pust, Anton Volavšek, Blaž Skofca, Martin Plaznik v Trbovljah, Tomo Mlinar na Vrholah pri Konjicah, Josip Černi v Laškem trgu, Friderik Burger in Gustav Vodusek v Hrastniku, podružnica kmetijske družbe v Trbovljah, Fran Peklar v Dolu, Fran Plaznik v Hrastniku, Josefa Ratej v Konjicah, Fran Volavšek v Jurkloštru in Fran Ulrich v Laškem trgu. Matija Zupan v Praprotnem in Martin Ramšek po 5 gld., Martin Murn v Trbovljah in Martin Rotar v Praprotnem po 3 gld. itd. Razstavno diplomsko so dobili: Graščina Novigrad na Kranjskem, Vincencij Veršec na Bizeljskem, Fran Dolina v Žalci, Fran Simonič na Ptuj, Ana Lesjak v Trbovljah in Anton Vrstovšek pri Brežicah. Za poljedelske stroje in orodje srebrno svetinjo: Janez Laznik v Hrastniku. Bronasto družbeno svetinjo: Ignacij Močnik v Mozirji, Josip Lorber v Žalci itd. Srebrno družbeno svetinjo: Šolski vrt v Laškem trgu (nadučitelj Valentinič), pri sv. Jeri (nadučitelj Šeligo) in na Ponikvi nadučitelj Šeligo. Za šolstvo in šolska dela diplomsko častnega priznanja: Ljudske šole na Vranskem, pri sv. Jeri, v Hrastniku, pri sv. Katarini, na Zidanem mostu, Trbovlje Vode, v Trbovljah, Janez Logar v Trbovljah, Fran Kocbek v Žalci in Josip Zupanek v Grižah. Za obrtne proizvode razstavno diplomsko: Albert Samassa in G. Tönnies v Ljubljani, Wolfgang Fodermaier v Žalci, Bernard Strahovnik v Žalci, Josip Vračko in Janez Zottel v Žalci itd.

— (C. kr. kmetijska družba na Goriškem) kupila je iz državne podpore 6 bikov belanskega plemena in jih pod znanimi pogoji podelila nastopnim gospodarjem: Josipu Vultu v Čessoči, Franu Mlekužu v Bolci, Josipu Močniku na Grahovem, Janezu Kendi v Polubinj, Janezu Brovcu v Grantu in Janezu Kofolu na Ravnah.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je pretekli mesec 1539 strank 411.642 gld., izplačalo se je 1865 strankam 494.361 gld. 92 kr. Na zemljišča dovolilo se je 106 prosilcem 1.497.983 gld. 91 kr. posojila.

— (V Celji) sta razpisani službi dveh stražnikov. Plača po 400 gld. na leto, 2 petletnici po 40 gld., obleka i. t. d. Prošnje do 25. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Zagreb 3. oktobra. Gradsko zastopstvo je v današnji seji zaključilo na predlog dr. Zaharja in drugov, da se na cesarja odpošlje pritožba radi znanega postopka bana in vlade proti glavnemu mestu Zagrebu. Za predlog je glasovalo od 24 navzočnih zastopnikov 20. Pritožba se pošlje jutri 4. oktobra ob 8. uri zjutraj v Beč, da je vlada ne bo mogla zapleniti. Pritožba je jako obširna in najostrejša. Splošno se pričakuje, da bo mestno zastopstvo razpuščeno.

Dunaj 4. oktobra. „Wiener Zeitung“ objavlja deželnoobrambenega ministerstva okrožno naredbo gledé izvrševalnih določb zakona za preskrbovanje vojaških vdov.

Rim 4. oktobra. „Reforma“ piše: Bismarck in Crispi se nesta dogovarjala o tem, da bi se sklenilo novo politično sporazumljenje

me obema že zvezanima narodoma. Ob sebi se umejo, da je bil govor o vseh perečih vprašanjih, vendar ni pričakovati sklepa, kako bi ta vprašanja rešili. Vendar pa smemo s tem sestankom kakor glede italijansko-nemških razmer, tako tudi glede splošnih odnošajev evropskih biti zadovoljni.

Atene 4. oktobra. Danes zjutraj na Grške kontinentu, na Jonskih otokih in na Cikladah hudi, v Peloponezu lahki potresi. V Atenah zavladal strah, vendar nobena škoda naznanjena.

Cetinje 3. oktobra. Danes popoldne dospeli angleški principi semkaj. Knez Nikola, prestolonaslednik in oboje angleškega in ruskega poslaništva spremljajo prince, katerih ugod v okrašeno mesto se vrši mej strelom kanonov, mej zvonjenjem in ura-klici naroda.

Sofija 3. oktobra. Člani vlade so se javno izrekli, da ne vsprejmo nobenega dogovora mej velevladmi, kateri dogovor bi se Bolgarskej poslal v obliki ukaza. Stvar Bolgarske se ne bo nikdar ločila od osebe Koburžana in vlada bo se, če ne drugače siloma uprla. Upa se, da se bo bolgarska zadeva čez zimo zavlekla, spomladi pa kje drugej, ne pa v Bolgarskej, določila.

Hamburg 3. oktobra. Crispi s svojimi 4 spremljevalci odpelja se danes zjutraj ob 8. uri iz Friedrichsruh. Državni kancelar in državni tajnik grof Herbert Bismarck spremila sta ga do vagona. — Grof Launay vrnil se je v Berlin.

Razne vesti.

* (Velika vročina v Besarabiji.) Iz Peterburga se javlja, da je v Besarabiji velika suša in vročina, da ni smeti niti iz hiše. Zemlja je trda kakor kamen in vsa razpokana. Šest tednov že ni bilo ne dežja ne rose.

* („Zlata ročica.“) Pod tem imenom je bila po vsej Rusiji in tudi drugod znana predrzna tatica izredne lepote. Vrednost vsega blaga, ki ga je zlasti nakrala po železnicah od omamljenih potovalcev znaša nad 300.000 rubljev. Omožena je bila šestnajstkrat, seveda z vsakim kalinom, ki jej je šel na limance, le za malo časa. Nedavno bila je zopet pred sodiščem v Moskvi. Po končani razpravi se je jako topla zahvaljevala zagovorniku svojemu ter mu v znamenje hvaležnosti poklonila zlato uro in verižico. Ura se je zagovorniku znana zdela, seže v žep in zapazi, da mu je „zlata ročica“ ukrala njegovo uro in mu jo potem podarila. „Zlato ročico“ so obsodili v Sibirijo.

Avstrijska specialiteta. Mnogoletna izkušstva so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljici z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetej A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (19-7)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-142)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuči:
3. oktobra.
Pri **Stenu:** Koch, Vrhunc, Schönmann, Schwab z Dunaja. — Weit iz Linca. — Kowarschik iz Grada. — Palter iz Zagreba. — Winkler iz Arii. — Lapajne, Dežela iz Idrije. — Mikuš iz Mekrouga. — Ivigenijo iz Italije. — Kovac iz Šibenika. — Burghart iz Vidma. — baron Unterichter iz Dalunacije.
Pri **Stolu:** Steinholz iz Monakova. — Fišer, Glaš, Blaško, Wienzel z Dunaja. — Juhn iz Sternberga. — Bernot iz Grada. — Golmayer iz Bohinjske Bistrice. — Ogrin iz Trnova. — Gerzin iz Banjaluke. — Jevnikar, Stein iz Rudolfovega. — Printz iz Pulja.
Pri **bavarskem dvoru:** Oražem iz Setzthala.
Pri **avstrijskem cesarju:** Olifčić iz Beljaka. — Dumlitz iz Gorice.
Pri **južnem kolodvoru:** Kunstel z Bleda. — Zimmerman, Udick iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

30. septembra: Anton Strojjan, delavec, 34 let, Hradeckega vas št. 32, za nadubo.
1. oktobra: Anton Seliškar, zidar, 61 let, Gruberjeve ulice št. 4, za plućnim emfizemom. — Konrad Vester, profesorjev sin, 4½ leta, Hradeckega vas št. 8, za Brightovo boleznijo.
2. oktobra: Matilda Pečar, šivilja, 40 let, Dolge ulice št. 5, za oslabiljenjem močij.
3. oktobra: Janez Vernik, gostaç, 41 let, Kravja dolina št. 3, za jetiko. — Ivana Semen, sodnikova hči, 23 let, Emonska cesta št. 19, za jetiko.
V deželnej bolnici:
29. septembra: Matija Olep, delavec, 56 let, za osepnicami.
1. oktobra: Franca Sedej, delavka, 38 let, za nadubo. — Josip Mark, tapetar, 51 let, za jetiko.
2. oktobra: Terezija Justin, 16 let, za jetiko.
3. oktobra: Mihajl Čamer, delavec, 36 let, za oslabiljenjem močij.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. okt.	7. zjutraj	739-14 mm.	5-8° C	brezv.	megla	0 00 mm.
	2. pop.	738 44 mm.	14-8° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	739 58 mm.	8 4° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 9-7°, za 3-6° pod normalom

Dunajska borza

dne 4. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-25	gld. 81-25
Srebrna renta	82-45	82-40
Zlata renta	112-10	112-25
5% marcna renta	96-20	96-20
Akcije narodne banke	879-—	879-—
Kreditne akcije	283-—	282-70
London	125-65	125 60
Srebro	—	—
Napol.	9 92½	9-92½
C kr. cekini	5-93	5-93
Nemške marke	61-45	61-42½
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	180 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	167 75
Ogerska zlata renta 4%	99	75
Ogerska papirna renta 5%	86	75
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119 75
Zemlj. obd. avstr. 4½% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178 25
Rudolfove srečke	10	18 50
Akcije anglo-avstr. banke	120	112
Tramway-društ. velj. 170 gld. s. v.	231	75

Koncipijenta,

ki je vsaj nekoliko izurjen, vsprejme advokat na deželi. Pogoji ugodni. Ponudbe pošljejo naj se upravnistvu tega lista pod: „Dr. St.“. (617-1)

Vinska posoda

od 5 do 40 veder se proda (708-2)

v šiški pri J. C. Juvančič-u, v Guzijevi hiši.

Št. 15 983.

Naznanilo.

Zaradi oddaje dobavljanja mestne vožnje tekom leta 1888, oziroma 1888, 1889 in 1890 vršila se bo

dne 7. oktobra t. l. ob 10. uri dopoludne pismena dražba, h katerej so povabljeni podjetniki z opomnjo, da so dotični pogoji in cene v pisarni mestnega stavbinskega urada v navadnih uradnih urah vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 30. septembra 1887.

Dva živinska semnja,

vsako leto, **1. majnika in 18. oktobra**, sta z odlokom visoke c. kr. deželne vlade v Ljubljani z dne 26. prosinca 1887. leta št. 11.565

na Bohinjski Bistrici

dovoljena.

Slavno občinstvo se na prvi semenj 18. oktobra t. l. vabi k obilni udeležbi. (693-3)

Županstvo na Bohinjski Bistrici,

dne 24. septembra 1887.

Učenca ali praktikanta

vsprejme takoj prodajalnica manufakturnega blaga R. Miklauc-a v Ljubljani. (706-2)

Št. 14.893.

Naznanilo.

Zaradi oddaje zalaganja mestne občine Ljubljanske se šuto tekom let 1888, 1889 in 1890 vršila se bo

dne 6. oktobra t. l. ob 10. uri dopoludne ustna in pismena dražba, h kateri so povabljeni podjetniki z opomnjo, da so dotični pogoji in cene v pisarni mestnega stavbinskega urada ob navadnih uradnih urah vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat Ljubljanski,
v 28. dan septembra 1887.

Nepresegljivo za zobe

I. Salicilna ustna voda, aromatična, upliva okrepujoča, ovira spridenje zob in odstranjuje smrdečo sapo. Velika steklenica 50 kr.

II. Salicilni zobni prah, splošno priljubljen, upliva okrepujoča in nareja zobe svetle in bele. à 30 kr.

Zgoraj navedeni sredstva, o katerih je že prišlo mnogo zahval, ima vedno sveže v zalogi ter jih razpošilja vsak dan po pošti (616-5)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Vsakemu, ki kupi v lekarni Trnkoczy originalno salicilno ustno vodo in salicilni zobni prah, se pridene zastonj razprava o varovanju zob in ust.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klošterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin knetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest. — I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčija pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojnim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,

eleg. vezan po 1 gld.

Pri vnanjih naročilih velja poština

za posamični nevezani zvezek 5 kr.,

za vezani 10 kr.

Dijaki

dobivajo Jurčičeve

„Zbrane spise“ po

50 kr. izvod, ako

si naročé skupno

najmanj deset iz-

vodov.

Prodajajo se v (79-58)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg, Gledališka stolba.

V Zvezdi, **MARIJA DRENIK.** v Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“.

Predtiskarija.

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Trakovi za vence. Harlanska preja.